

Sygn. akt XI W 2774/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Kur

Protokolant: Katarzyna Zielińska – Kupczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego E. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu: 28 lipca 2015 roku, 10 września 2015 roku, 14 października 2015 roku, 10 grudnia 2015 roku, 25 stycznia 2016 roku.

sprawy **G. Z.**

syna A. i D. z d. S.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 22 października 2014 roku w godz. 09:10 w W. na skrzyżowaniu ulic (...), naruszył zasady przewidziane w art. 23 ust. 1 pkt 2 Pord w ten sposób, że kierując samochodem marki M. o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego samochodu marki A. o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, uszkadzając go, czym nie zachowując szczególnej ostrożności spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. za wykroczenie z art. 86§1 KW w związku z art. 23 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o Ruchu Drogowym (Dz. U. z 2012 roku poz. 1137 ze zm.)

I. obwinionego **G. Z.** uznaje za winnego tego, że w dniu 22.10.2014 r. ok. godz. 09:10 w W., na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...), kierując pojazdem marki M. o nr. rej. (...), nie zachowując należytej ostrożności, wbrew ustawowemu obowiązkowi nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu marki A. o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. popełnienia czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje go, a na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1413,20 (jeden tysiąc czterysta trzynaście 20/100) złotych tytułem kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt XI W 2774/15

UZASADNIENIE

Sąd w sprawie ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 października 2014 roku, około godziny 9:10, K. D. kierując samochodem marki A. o numerze rejestracyjnym (...), w W., na skrzyżowaniu ulic (...), dokonując manewru skrętu w lewo z ulicy (...) w ulicę (...), ustawiła się jako drugi samochód celem przepuszczenia samochodów jadących ulicą (...) z przeciwnego kierunku, oczekując na zjazd

ze skrzyżowania. W tym samym czasie G. Z., kierując pojazdem ciężarowym – betoniarką marki M. o numerze rejestracyjnym (...), wyjeżdżał z ulicy (...), skręcając w lewo w ulicę (...) w stronę ulicy (...). Po przejechaniu jezdni ulicy (...) w kierunku (...), G. Z., kierując wyżej wskazanym pojazdem marki M., rozpoczął manewr skrętu w lewo w ulicę (...) w stronę ulicy (...). Przejeżdżając obok wyżej wskazanego pojazdu marki A., kierowanego przez K. D., G. Z. nie zachował bezpiecznego odstępu od pojazdu marki A., w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, najeżdżając oponą ciężarówki marki M., na lewą tylną część samochodu marki A., przez co pojazd marki A. został poruszony. G. Z. swoim zachowaniem spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W wyniku kolizji uszkodzeniu uległ lewy tylny błotnik oraz lewa boczna część zderzaka tylnego samochodu A.. Po kolizji G. Z. nie zatrzymał się i oddalił się z miejsca zdarzenia, mimo trąbienia przez K. D.. M. J., będąc kierowcą innego pojazdu i jadąc za G. Z. ulicą (...), widząc całe zdarzenie, skręciła w lewo w ulicę (...) i udała się za nim, po czym zrobiła zdjęcie numerów rejestracyjnych jego pojazdu. Po tym M. J. wróciła na miejsce zdarzenia, gdzie przekazała dane ciężarówki K. D.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: częściowo zeznania K. D. (k. 5, protokół rozprawy na CD k. 105-106), zeznania H. T. (k. 21, protokół rozprawy na CD k. 105-106), zeznania M. J. (k. 15v, protokół rozprawy na CD k. 130-132), zawiadomienie o wykroczeniu (k. 1-2), częściowo szkic (k. 3), kserokopię dokumentów (k. 7), protokół oględzin (k. 8), wydruk z bazy CEP (k. 10), szkic (k. 17), dokumentację fotograficzną (k. 18), pismo H. T. (k. 76), pismo z firmy (...) wraz z dokumentacją dotyczącą dostawy betonu (k. 83), pismo H. T. (k. 86), wydruk ze strony www.googlemaps.pl (k. 132a), dokumentację fotograficzną (k. 136-137), dokumentację zdjęciową na CD (k. 141), akta szkodowe na CD (k. 146), opinię biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych A. A. (2) wraz z ustną uzupełniającą opinią tego biegłego i symulacją (k. 149-167, protokół rozprawy na CD k. 195-196, k. 181-192).

G. Z. w chwili czynu miał 28 lat. Jest kawalerem, ma syna, który pozostaje na jego utrzymaniu. Posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest kierowcą. Zatrudniony jest w firmie Usługi (...), gdzie osiąga miesięczny dochód w wysokości 1680 zł brutto, nie posiada majątku. G. Z. jest osobą niekaraną, był wielokrotnie karany za wykroczenia drogowe, przy czym miał zatrzymane prawo jazdy za przekroczenie dopuszczalnej ilości punktów (dane osobowo-poznawcze k. 30, k. 41, k. 64, informacja o karalności za wykroczenia drogowe k. 33-35).

W toku czynności wyjaśniających (k. 31) obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż jego zdaniem nie było takiego zdarzenia, w miejscu kolizji był około godziny 11:00 i 12:00, nie czuł, że doszło do kolizji ani nikt nie zatrąbił.

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 6 maja 2015 roku (sygn. akt XI W 2774/15) obwiniony został skazany za zarzucany mu wnioskiem o ukaranie czyn na karę grzywny w wysokości 300 złotych oraz obciążony kosztami sądowymi w kwocie 80 złotych (k. 47).

Sprzeciw od tego wyroku, w ustawowym terminie wniósł obwiniony (k. 50).

Na rozprawie głównej (k. 65) obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie pamięta, czy to było tego samego dnia, czy ten dzień się różnił, ale na budowie przy ulicy (...) był po południu o godzinie 12 czy 13. Jechał jak zwykle, patrzył w lusterka, nic nie zauważył, nic nie poczuł, nikt nie trąbił, nikt nie poinformował go o zdarzeniu. Nadto wskazał, że nikt go nie gonił, na ciężarówce nie było śladów. Obwiniony wyjaśnił także, że pracuje dla firmy Usługi (...), gdzie wozi beton na budowy. Ten samochód ciężarowy miał 36 ton, był czteroosiowy, a średnica koła z oponą mogła mieć ponad metr. Nie widział śladów na oponach, ani na innych elementach, samochód był płukany wodą i raczej nie miał innych uszkodzeń. Zdaniem obwinionego dziwnym było to, że zdarzenie miało miejsce w październiku, a pokrzywdzona zgłosiła je w kwietniu, a zdjęcie można zrobić każdemu nawet zaparkowanemu pojazdowi. Odnośnie ustosunkowania się do kwestii, że zawiadomienie o wykroczeniu zostało złożone w dniu kolizji, obwiniony wyjaśnił, że dziwne jest, że pokrzywdzona zrobiła to dopiero dwie godziny po kolizji, a nie od razu. Jak wyjaśnił obwiniony, samochód w chwili rozprawy jeździł w tej firmie, ale obwiniony jeździł już innym pojazdem, przedmiotowy samochód co do zasady był w W.. Obwiniony wskazał także, że to gdzie i o której był, jest w dokumentacji i raportach.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego (k. 31, k. 65) Sąd uznał za niewiarygodne w całości. Podkreślić należy, że wyjaśnienia te mogły stanowić jedynie linię obrony obwinionego i w całości nie korespondowały z wiarygodnym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Obwiniony zaprzeczał, aby był na miejscu zdarzenia w godzinach wskazanych w zarzucie podnosząc, że znajdował się na budowie przy ul. (...), a więc w pobliżu miejsca kolizji, w godzinach znacznie późniejszych. Nadto nie poczuł on żadnego uderzenia, nie słyszał również trąbienia. Wyjaśnienia obwinionego stoją w sprzeczności nie tylko z wiarygodnymi zeznaniami świadków, oskarżycielki posiłkowej i M. J., ale również z dokumentami zgromadzonymi w sprawie, a także z opinią biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Z dokumentacji dotyczącej dostarczania betonu wynika bowiem, że obwiniony w chwili zdarzenia znajdował się na jego miejscu. Wyładunek betonu zakończył on o godzinie 9:00, podczas gdy do kolizji doszło około godziny 9:10 (o 9:35 obwiniony powrócił do bazy). W związku z tym, mając na względzie treść obiektywnego dowodu, trudno było uwzględnić wersję obwinionego w tym zakresie. Nadto to, że obwiniony zaprzeczał aby doszło do stłuczki nie znalazło potwierdzenia w innym wiarygodnym materiale dowodowym. Okoliczności te wynikały z zeznań oskarżycielki posiłkowej, jak również z zeznań kompletnie obcej osoby M. J.. Zdaniem Sądu możliwa była przy tym sytuacja, że obwiniony kierując dużym samochodem ciężarowym, kilkudziesięciokrotnie większym od pojazdu oskarżycielki posiłkowej, mógł nie poczuć w ogóle drobnej kolizji i jej nie zauważyć. Niemniej jednak, o czym będzie mowa niżej fakt ten nie zwalniał go z odpowiedzialności za powstałe zdarzenie. W sprzeczności z wiarygodnym materiałem dowodowym stało również stwierdzenie obwinionego, że nikt nie trąbił po zdarzeniu. Mając na względzie powyższą argumentację, wyjaśnienia obwinionego należało uznać w całości za niewiarygodne.

Sąd uznał za wiarygodne częściowo zeznania oskarżycielki posiłkowej K. D. (k. 5, protokół rozprawy na CD k. 105-106). W ocenie Sądu co do zasady zeznania tego świadka były wiarygodne, korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. W ocenie Sądu zeznawała ona w sposób spójny i logiczny. Jej zeznania w pełni korespondują również z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym. Sąd za niewiarygodne uznał jej zeznania w zakresie dotyczącym położenia samochodu w trakcie kolizji. Świadek ten podnosiła bowiem, że stała jako pierwsza do zjazdu ze skrzyżowania w ulicę (...). W tym zakresie zeznawała ona odmiennie od świadka M. J., która wskazywała, że oskarżycielka posiłkowa stała jako druga do zjazdu. Podkreślić należy w tym miejscu, że świadek M. J. była osobą zupełnie obcą, niezaangażowaną osobiście w tę sprawę i zdaniem Sądu to jej wersję zdarzenia w tym zakresie należało przyjąć za wiążącą i w pełni obiektywną. Obserwowała ona całe zdarzenie z boku. Oskarżycielka posiłkowa natomiast była czynnym uczestnikiem kolizji, w związku czym dynamizm sytuacji i stres związany ze zderzeniem mógł spowodować to, że niewłaściwie zapamiętała jego przebieg. Mając to na względzie, Sąd przyjął w tym zakresie wersję, że oskarżycielka posiłkowa była druga w kolejce. Podkreślić przy tym należy, że ustalenie to ma charakter drugorzędny. Z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych wynika bowiem, że zarówno w sytuacji, gdy oskarżycielka posiłkowa była pierwsza do zjazdu ze skrzyżowania, jak również druga, to do kolizji mogło dojść i uszkodzenia pojazdu oskarżycielki posiłkowej mogły powstać w obydwu przypadkach, a kolizję bez względu na położenie pojazdu oskarżycielki posiłkowej spowodował obwiniony, który nie zachował bezpiecznego odstępów podczas omijania pojazdu oskarżycielki posiłkowej. W tej sytuacji nawet gdyby przyjąć wersję oskarżycielki posiłkowej za wiarygodną odnośnie położenia jej pojazdu podczas kolizji, decyzja procesowa, w oparciu o zebrany materiał dowodowy byłaby taka sama. Co do pozostałych okoliczności, zeznania oskarżycielki posiłkowej zostały uznane za wiarygodne.

Sąd za wiarygodne uznał zeznania H. T. (k. 21, protokół rozprawy na CD k. 105-106). Zeznania tego świadka dotyczyły osoby kierującej pojazdem marki M., który jeździł w jego firmie transportowej. Zeznania te w pełni korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie i brak było jakichkolwiek podstaw do podważania ich wiarygodności.

Za w pełni wiarygodne uznano również zeznania M. J. (k. 15v, protokół rozprawy na CD k. 130-132). Świadek ten była osobą jadącą za obwinionym, która widziała całą kolizję, następnie pojechała za ciężarówką i zrobiła zdjęcie jej numeru rejestracyjnego, po czym wróciła na miejsce kolizji skontaktować się z oskarżycielką posiłkową. Zeznania M. J. były spójne i logiczne, w pełni korespondowały z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym zgromadzonym

w sprawie. Nadto świadek była osobą zupełnie obcą dla stron postępowania i brak było podstaw do uznania, aby w sprawie miała ona zeznawać nieobiektywnie, w sposób nieuzasadniony na korzyść oskarżycielki posiłkowej. Żadne okoliczności na to nie wskazywały. Podkreślić należy, że świadek ten nie uczestniczył w kolizji i całą sytuację obserwował znajdując się na skrzyżowaniu za obwinionym. W związku z tym, o czym wskazano wyżej, Sąd przyjął jej wersję, jeżeli chodzi o położenie pojazdu oskarżycielki posiłkowej, jako osoby w pełni obiektywnej, co jak już także wspomniano miało znaczenie drugorzędne, dla ustalenia przyczyn i odpowiedzialności za kolizję.

Sąd za wiarygodny w pełni uznał dowód w postaci pisemnej oraz ustnej uzupełniającej opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych A. A. (2) (opinia pisemna k. 149 – 167, ustna uzupełniająca opinia biegłego protokół rozprawy na CD k. 195-196) wraz z załączoną symulacją (k. 181-192). Opinia ta, w ocenie Sądu, była jasna, kompletna oraz sporządzona została przez kompetentną osobę w oparciu o specjalistyczną wiedzę. Poza tym biegły w sposób w pełni transparentny przedstawił metody badawcze, którymi się posłużył. Zdaniem Sądu nie było podstawy do podważania wniosków opinii. Argumentacja biegłego zawarta w opinii była w pełni przekonująca i znalazła również potwierdzenie w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym. Biegły opiniując uzupełniająco na rozprawie głównej podtrzymał wnioski zawarte w opinii pisemnej. Stawiane przez obwinionego, na którego wniosek biegły uzupełniająco opiniował, tezy jakoby samochód obwinionej mógł się stoczyć, miały charakter czysto teoretyczny i nie znajdowały potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Możliwość stoczenia się pojazdu wykluczał biegły podnosząc, że charakter uszkodzeń na pojazdach byłby inny. Biegły w swoich opiniach stwierdził, że przyczyną kolizji było niezachowanie przez obwinionego bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu oskarżycielki posiłkowej. Symulacje stworzone przez biegłego co prawda przedstawiały model, kiedy to pojazd oskarżycielki posiłkowej stał jako pierwszy do opuszczenia skrzyżowania, niemniej jednak co biegły stwierdził stanowczo, położenie pojazdu zarówno wskazywane przez oskarżycielkę posiłkową jak i świadka M. J. nie zmieniało w żaden sposób wniosków opinii, albowiem w obydwu przypadkach to zachowanie obwinionego doprowadziło do kolizji, albowiem to on nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu. W ocenie Sądu, mając na względzie pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, a także argumentację zawartą w przedmiotowej opinii, nie było żadnych powodów, aby podważać jej wiarygodność.

Sąd za wiarygodne uznał dowody w postaci dokumentów: zawiadomienia o wykroczeniu (k. 1-2), kserokopii dokumentów (k. 7), protokołu oględzin (k. 8), wydruku z bazy CEP (k. 10), szkicu (k. 17), dokumentacji fotograficznej (k. 18), informacji o wykroczeniach drogowych (k. 33-35), pisma H. T. (k. 76), pisma z firmy (...) wraz z dokumentacją dotyczącą dostawy betonu (k. 83), pisma H. T. (k. 86), wydruku ze strony www.googlemaps.pl (k. 132a), dokumentacji fotograficznej (k. 136-137), dokumentacji fotograficznej na CD (k. 141), akt szkodowych na CD (k. 146). W ocenie Sądu brak było jakichkolwiek podstaw do podważania wiarygodności tych dokumentów. Strony nie podważały przy tym autentyczności tych dokumentów i prawdziwości informacji w nich zawartych, a także legalności i prawidłowości czynności, w związku z którymi część tych dokumentów została sporządzona.

Sąd za wiarygodny częściowo uznał szkic (k. 3). Szkic ten wykonany został przez oskarżycielkę posiłkową, w związku ze składanymi zeznaniami w toku czynności wyjaśniających. Sąd za niewiarygodny uznał ten dowód w tym samym zakresie i z tych samych względów, co zeznania oskarżycielki posiłkowej, to jest odnośnie położenia jej pojazdu w trakcie kolizji. Niemniej jednak przypomnieć należy, że w świetle wniosków opinii biegłego okoliczność ta miała znaczenie drugorzędne i nie wpływała na wnioski opinii i przyczyny kolizji.

W ocenie Sądu, nie podważając ich wiarygodności, dokumenty w postaci: notatki urzędowej (k. 9), informacji z (...) (k. 81) nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie i dotyczyły braku monitoringu w miejscu zdarzenia.

Sąd po dokonaniu analizy materiału dowodowego uznał obwinionego za winnego tego, że w dniu 22 października 2014 roku, około godziny 9:10 w W., na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...), kierując pojazdem marki M. o numerze rejestracyjnym (...), nie zachowując należytej ostrożności, wbrew ustawowemu obowiązkowi, nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu marki A. o numerze rejestracyjnym (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Czyn obwinionego wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw, albowiem na drodze publicznej, nie zachowując szczególnej ostrożności,

spowodował on zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zachowaniem swym naruszył przy tym zasady ruchu drogowego określone w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Obwiniony przy omijaniu innego pojazdu powinien zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu, uczestnika ruchu lub przeszkody, a w razie potrzeby zmniejszyć prędkość lub nawet zatrzymać pojazd i poczekać, aż oskarżycielka posiłkowa podjedzie do przodu, aby przejechać w odpowiedniej, bezpiecznej odległości od jej pojazdu. Wbrew temu obowiązkowi, G. Z. przejechał zbyt blisko pojazdu oskarżycielki posiłkowej, co doprowadziło do kolizji. Zachowanie oskarżycielki posiłkowej należało uznać za prawidłowe, albowiem jej samochód stał w miejscu, poruszał się samochód obwinionego i to on powinien przejechać w odpowiedniej odległości od pojazdu oskarżycielki posiłkowej. W związku z tym, zdaniem Sądu, osobą odpowiedzialną za zaistniałe zderzenie pojazdów był wyłącznie obwiniony.

Zgodnie z art. 6 kw wykroczenie może być popełnione zarówno umyślnie jak i nieumyślnie. W niniejszej sprawie uznać należało, że obwiniony dopuścił się czynu działając z winy nieumyślnej w formie niedbalstwa. Nie miał on bowiem żadnego zamiaru popełnienia przedmiotowego czynu. Zobowiązany był jednak do właściwego zachowania na drodze, zgodnie z zasadami ruchu drogowego. Powinien on, kierując wielotonowym samochodem ciężarowym, w sposób odpowiedni obserwować sytuację na drodze, w tym inne pojazdy i zachowywać odpowiednią odległość od nich, czego nie uczynił. Obwiniony jest osobą dorosłą, zawodowym kierowcą, znającym przepisy ruchu drogowego. Nie ma więc żadnych podstaw, aby uznać, że w okolicznościach niniejszej sprawy miałby nie ponosić winy za zaistniałe zdarzenie.

Zdaniem Sądu czyn był szkodliwy społecznie. Należy mieć na względzie, że obwiniony naruszył reguły ostrożności związane z bezpieczeństwem ruchu drogowego, powodując stłuczkę. Zważyć należy, że przepisy ruchu drogowego mają na celu zapewnienie porządku na drodze i bezpieczeństwa uczestnikom ruchu drogowego i postępowanie wbrew tym regułom powodować może niebezpieczne zdarzenia drogowe, co też w niniejszej sprawie miało miejsce. Poza tym w wyniku kolizji doszło do uszkodzenia pojazdu marki A., a więc powstały również szkody majątkowe.

Sąd mając na względzie okoliczności przedmiotowej sprawy, nieumyślną winę obwinionego, stopień społecznej szkodliwości czynu uznał, że w adekwatną będzie kara grzywny w wysokości 100 złotych i taką karę wymierzył. Obwiniony nie dopuścił się wykroczenia z premedytacją, a było ono wynikiem jedynie jego niedbalstwa. W ocenie Sądu kara ta jest odpowiednia, mając na względzie sytuację majątkową obwinionego, jak również jeżeli chodzi o kwestie prewencji indywidualnej i ogólnej.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie, na które złożyły się: zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 zł, opłata w kwocie 30 zł oraz koszty pisemnej oraz ustnej uzupełniającej opinii biegłego w kwocie 1283,20 zł. W ocenie Sądu brak było podstaw do zwolnienia obwinionego od kosztów sądowych w sprawie chociażby w części, mając na względzie jego sytuację rodzinną, a także jego możliwości zarobkowe. Obwiniony jest osobą czynną zawodowo, pracującą i nie sposób jest uznać, aby nie był w stanie pokryć kosztów sądowych w całości.